

கோவிலூர் ஸ்ரீ சிதம்பர ஞான தேசிக சுவாமிகள்
அருளிச் செய்த

இலட்சணா விருத்தி

பாயிரம்

விநாயகக் கடவுள்

ஆரணம் பன் முகத்தால் அநாதியே
காரணனே எனக் கழறி ஏத்திடும்
பூரணமாஞ் சிவன் புதல்வன் ஆகிய
வாரணானன் அத்தனை வணங்கி வாழ்த்துவாம்.

1

சபாநடேசர்

காரணம் ஆனதன் கலையின் ஓர்கலை
தாரணிதனில் உறுந்தலங்கண் மேவி வந்து
ஆரண உரைப்படி அடங்கும் அம்பலப்
பூரண நடேசனைப் போற்றல் செய்குவாம்.

2

முத்துராமலிங்க சுவாமிகள்

சித்தரும் பரவா நின்ற சீர்மிகுங் கழனி தன்னிற்
பித்தனாம் எனையும் ஆளப் பேரருள் உருவாய் உற்ற
முத்தனாம் முத்திராம முதல்வன் நற்கமல பாதம்
நித்தமும் தொழுது வாழ்த்தி நெஞ்சினில் இருத்தல் செய்வாம்.

3

பஞ்ச மூர்த்தி துதி

வானவர் அசமாம் தொடர்பினால் உலகோர்
வழுத்துறும் வன்னி ஐங்கரனை
வான அரதன் மணியறு முகனை
மாசறு கொற்றவாள் இறையை
வானவர் முதுவன் பால் அனவலவன்
வணங்கு நல் திருநெலை மாதை

இலட்சணா விருத்தி

வானவ ரதனாம் முத்தி ராமேச
வள்ளலை வணங்கி வாழ்த் திடுவாம். 4
நூலின் வரலாறு

பிரமத்திற்கு உரிய வாகும்
பெயர்கள் நூற்று எட்டினுக்கும்
விரிவதாம் பனுவல் நூலின்
விளங்கிய பொருள்கள் உள்ளத்து
உரமதாத் தரிக்க வேண்டி
உற்றிடுங் கவிகள் ஆகப்
பரம சற்குருவாய் ஓங்கும்
பகவனின் அருளால் செய்தேன். 5

நூற்பயன்

பன்னு பாயிரக் கவிகள் இருமுன்றாகும்
பகர் நூலின்கவி நூற்றோடு ஒன்பதாகும்
அன்ன கவிமுற்றும் நிறைந்து எங்கும் நின்ற
அஸ்தி பாதிப்பிரிய சொரூபம் ஆன
மன்னன் முத்தி ராமலிங்க தேசிகேசன்
மருவும் எனது இதயமதுஉற்று உரைத்தாகும்
சொன்ன இந்நூல்தனில் கவிஒன்று அருத்தமேனும்
துகள்அறவே அறிந்தவர்கள் பிரமம் ஆவர். 6

பாயிரம் முற்றிற்று.

நிதித்தியாசன யுக்தி

நூல்

நிர்விகாரி

சொல்லல்உறும் ஐங்கோசம் நாமல்ல அதனினால்
தோற்றல் இறல் நரைதிரையுடன்
தூய்திலா வாலிபம்அது ஆதியும் தாகபசி
துனுபெலன் பெலமது இல்லோன்
எல்லையற வேசொன அன்னவையிலோன் ஆதியும்
இகழ்காமம் மதமும் உலோபம்
இழிபயங் குரோதங்கள் ஆதியும் சுகதுக்கம்
இயலும் அபிமானம் மானம்
அல்லல் உடனேகாணல் ஆதியும் அறியாமை
அறிவொடு சுழுத்தி விடயம்
அவைகள் தமிழ் வருசுகமும்ஆக ஐங்கோசத்தின்
அமர்விகாரம் எமக்கு ஒன்று
இல்லை அவிதம் பஞ்சகோசங்கள் உறுவிகா
ரங்கள் அவை இன்மையினையும்
இலகஅறிகின்ற அறிவே உருவம் ஆனதால்
யாம் நிருவிகாரி யாமே.

1

ஞான வடிவம்

இன்னவே உருவமான இந்த ஐங்கோசங்கட்கும்
துன்னும் அக்கோசங்கட்குச் சொல் விகாரங்களுக்கும்
அன்னியமாக நின்றே அவைகளை அறிவதாலே
மன்னியநாமே ஞானவடிவம் என்று அறிந்துகொள்ளே.

2

அசங்கள்

ஞானம்இல் காலம்தனினும் ஞானம் தோன்றி
நண்ணுபினும் மூன்றுஅவத்தை தமிழே தோன்றும்
ஊனஉலகங்கள் வரும் போதுங் கூட

இலட்சணா விருத்தி

உதியாமல் ஏகின்ற போதுங் கூட
ஈனமுடன் ஏகாமல் இவைகள் யாவும்
இயல்பாகக் காணும் அறிவே சொரூபம்
ஆனதனால் ஒன்றுடனும் தொடக்கற்று என்றும்
அமர்ந்திடுநாம் அசங்கன் என அறிந்து கொள்ளே.

3

சுயம்பிரகாசன்

சகம்அதனைப் பிரகாசம் செய்யும் சண்டன்
சசி வன்னி ஆதியையும் அவைவிளக்கும்
அகம்சட்சு முதல் ஐங்கோசத்தையும் சொல்
அவையின் விகாரங்களையும் அவையின் தோற்றம்
தகவிதிதி மரித்தன் முதலையும் விளக்கும்
தமைஒன்றும் விளக்க ஒணாத் தன்மையாலே
இகழ்விலாத மியாமியகவும் சுயம் ப்ரகாசன்
என்ன இதயத்து உறுதியாக எண்ணே.

4

சொப்பிரகாசன்

நாம் இலமேல் ஐங்கோசம் முதலாகின்ற
நலமில் சகங்களை அறிவார் இலாமையானும்
தீமையிலா அறிவு உருவே ஆன நம்மால்
செகங்கள் எலாம் மிக அறியப் படுகையாலும்
நீமம் அதாயாவையும் இவ்விதமாய்க் காணும்
நிகரில் நமை அறிவதற்கு ஓர் அறிவுதானும்
தோம் அறவே வேண்டாத படியினானும்
துகள்அறு சொப்பிரகாசன் நாம்என்று ஓர்வாய்.

5

ஆனந்த ரூபன்

காலம்ஒரு மூன்றிலும்செய் உபய கன்மம்
கருதும் ஐங்கோசச் செயலாக் காண்கையானும்
சீலம்இல் ஐங்கோசங்கள் இலாத போது
திரள்கன்மம் தோன்றாமை யானும் நாம்இவ்
ஏலுசெயற் கோசத்தின் புறம்பு அதானும்
யாம்கருத்தா உடன்போக்தா அன்று அதாலே
சாலஉறு கன்மபெந்த சென்மம் ஆதி
தரித்தல்இல்யாம் ஆனந்த ரூபன் ஆமே.

6

சத்தியன்

தினமாதம் வருடமொடு காலந் தோறும்
திகழ்சனனந் தொறும் வரும் மூன்று அவத்தை தம்மில்
இனமாகிப் பிறந்து இறந்து போகும் ஐந்தாம்
இழிவான கோசத்தின் வேறாம் ஆன்மாப்
பனியான கோசம் உதிப்பதற்கு முன்னும்
பஞ்சவித கோசம் அழிந்து ஒழிந்த பின்னும்
தனியான ஒருவிதமாய் இருக்கா நின்ற
தன்மையினால் சத்தியன் யாம் எனவே ஓர்வாய்.

7

நிஷ்கிரியன்

இகஉலகம் பர உலகங்களைக் குறித்தே
இயற்று பலவித கன்மம் அவைகளாலே
பகர் உறும் எப்போதினுமே விவகரிக்கும்
பஞ்சவித கோசத்தின் சாட்சி ஆன
இகழ்வில் நமைப் புறம்பாகக் காணல் ஆகாது
இருந்தாலுங் கிரியை இலாத் தன்மையாலே
புகழ்தல் உறும் நான் தினம் நிஷ்கிரியன் என்றே
புண்ணிய நீ அறுதியதாய் எண்ணுவாயே.

8

முத்தன்

ஞானம்உதித்து அதன்பின் புஜங்கோசங் கட்கும்
நமைவேறாய் மிகவும் அறிந்ததுவே போல
ஞானம் வரும்முனும் கோசம் அவைக்கு வேறா
நாம் இருந்தோம் என்பது சித்தித்தலானும்
பானம் அலாக் காலத்தும் பஞ்சகோசம்
பண்ணின சஞ்சித கன்மம் தமைக்குறித்துப்
பானம் அதாம் நாம் கருத்தா ஆகாதாலும்
பலவித சஞ்சிதம் அறும்நாம் முத்தன் ஆமே.

9

அகர்த்தா

ஞானம்உதித்து அதன்பின்பும் கன்மம் செய்யும்
நவைஉறும் ஐங்கோசங்கள் தமக்கு வேறாய்
ஈனம்இலா நாம் தினமும் இருப்பதாலே
இன்று முதல் ஆகாமியங்கள் ஆக
ஊனம் அதாம் பஞ்சவிதகோசம் செய்யும்
உறுகன்ம பெந்தம் நமக்குஇலை அதாலே
ஞான உருவாகிய நாம் அகர்த்தா என்றே
நாடி உளம்தனில் தினமும் நண்ணுவாயே.

10

அபோக்தா

பிராரத்த கன்மம் அதாற் சரீர நாசம்
பெறும் அளவும் வருகின்ற சுகதுக்கத்தை
இராக வெறுப்பு உடன் புசிக்கும் ஐங்கோசங்கட்கு
ஈனம்இல் நாம் அந்நியமாய் இருப்பதாலே
விராவுசுக துக்கம் அவை புசிக்கின்றோனாய்
மேவாமை யானும் அறிவாம் எமக்குப்
பிராரத்தம் வேண்டாத படியினாலும்
பேசுகின்ற அபோக்தநாம் எனவே ஓர்வாய்.

11

நிருபத்திரவன்

நனிவாத பித்தம் சிலேற்பனம் அது ஆதியாய்
நவில் வியாதியும் உறிச்சல்
நலிதடு மிட்யாதி பீடையும் தூலதனு
நண்ணுறும் அலாது துக்க
தனுவிக்கும் இலதாலும் மாமயக்கம் குரோ
தம்காம உலோபம் ஊமை
சார்செவிடு இலச்சைமுதல் ஆனசுர மேசுக்க
தனுவினுக்கு அன்றி மூல
தனுவினுக்கு இல்லாத தாலுமே காரியத்
தனுஆக்கு சுரமும் மூல
தனுக்கு உறுதலாலும் இத்திரிவித சுரங்களும்
தனுவின் அயல் சீவனுக்கே
சனியாது அதாலுமே அறிவாம் நமக்கு இபர

சங்கம்வர ஞாயம் இல்லாத்
தன்மையால் நிருபாதி யாகின்ற நாம்மிகத்
தவறுஇல் நிருபத்தி ரவனே

12

நிர்லேபன்

பகர்தல்உறு தூங்கினவன் கையில் தங்கும்
பதார்த்தம் அது நீங்கிமிகத் தானே செல்லும்
தகைமையுறல் அன்னமயம் ஆதியான
தகும் பஞ்சகோசங்கள் ஆன்மாவாக
நிகழ்தல் உறும் எமக்கு அயலாய்த் தோன்றி வேறாய்
நின்று புறம் பே இறந்து நீங்கலாலே
இகழ்விலதாய் இருக்கின்ற நாமே நித்தம்
ஈனமிலா நிருலேபன் எனவே கொள்வாய்.

13

நிர்ச்சம்பந்தன்

தான் அலவாய் உறும் பஞ்சகோசம் தன்னைத்
தான் ஆகும் படியாயும் அவற்றின் வேறாய்
ஞான உருவாகும் நமை நமக்கு வேறாய்
நண்ணவுமே வேண்டுமெனத் தவஞ் செய்தாலும்
ஈனம் அலால் ஆகாத படியினாலும்
இயல் நித்ய அபரோட்சம் எமக்கு எக்காலும்
ஊனம் உறும் கோசதொடக்கு அற்றதாலும்
ஒப்பில் நிர்ச்சம்பந்தன் அகம் எனவே ஓர்வாய்.

14

கூடஸ்தன்

ஆற்றுகொலன் அடைக்கல்லே கூடம் மற்றது
அவிகாரம் ஆனாலும் அயவிகாரம்
தோற்றுதல் போல் அறிவதனில் பகுதி ஈசன்
துவிதசகம் சீவர் உதித்து இறத்தலானும்
தோற்றி அவை அழிவதற்கு மூலமாகிச்
சுயம்சித்தாய் இருக்கின்ற நாம் அவற்றில்
சாற்றுபற்று அற்று உறலாலும் மிகவும் யாமே
சார் அகர்த்தா ஆகிய கூடஸ்தன் ஆகும்.

15

ஆத்மா

நான் என்று மானத்துக்கு இடமதாக
நவில்கின்ற ஆன்மாவாய்த் தோன்றா நின்ற
ஈனம்உறு புத்ர ஆதிதூல சூக்க
இருதேகம் சீவனுமே வேறு பேர் பெற்று
ஊனம்இல் தன் புறம்பு ஆகித் தோன்றலாலும்
உறும் இவைகட்கு அப்பாலாய் நிருவிகார
ஞானகனப் பிரமம் அதாம் தானும் வேறாய்
நண்ணாது அதாலும் நாம் ஆத்மா ஆகும்.

16

நிர்த்தோஷன்

தோடம் எனும் வாதம் முதல் ஆனதோடும்
துன்னியிடும் இராக ஆதி அதனினோடும்
பீடுபெறு ஞான அஞ்ஞானங் களோடும்
பிறத்தலுடன் இறத்தலுமே மயம் அதான
சேடிலதாம் தூல உடல் சூக்க தேகம்
செப்பியிடும் சீவனொடு பூதங்கட்கும்
கேடிலதாய் வேறாகி இருப்பதால் நாம்
கிளத்திய நிர்த்தோஷன் என அறிய வேண்டும்.

17

அப்பிரமேயன்

ஆனபொறியால் அறிதல் பிரமேயம் தான்
அன்றி அறியாதது அப்ரமேய மாகும்
ஊன இந்தியத்தறி சத்தாதி கட்கும்
உட்கரணத் தறிகால திக்கு வஸ்து
ஆனது எனும் பிரகிருதி புருஷருக்கும்
அந்நியமாய் இருகரணத்து அறியலாகாது
ஈனம் இலாது அவைகளையும் அறிவதாலே
இலங்கு சற்சிற் சுகநாம் அப்பிரமேயன் தான்.

18

பிரத்தியக்ஷன்

ஏக தேசத்துடன் எக்காலும் தோன்றும்
இயல் தமோ காரியமுப்பான் ஒன்றிற்கும்
ஆகம் எலாம் எக்காலும் தோன்று ஈசற்கும்
அங்கங்கள் முழுதினும் எக்காலந் தோறும்
சோகமுடன் தோன்று உறுசீவர்க்கும் வேறாய்ச்
சொல்காலம் அவத்தை முழுதினுமே நான் என்று
ஆகு பிரத்தியக்ஷ மதாய் விளங்கலாலே
அறிவாம்நாம் பிரத்தியக்ஷன் ஆகும் தானே.

19

அணு

பலகணி வெயிலினிற் பரந்து தோன்றிய
சலபரம அணுபோற் சாட்சியாம் எமை
அலைவு உறுபொறி அறிதற்கு அலாததால்
இலகுநாம் அணுஎன இதயத்து உன்னுவாய்.

20

அசரீரன்

பகரும் உடல் உறுங்கன்மி யோகி லோக
பாலர் வைசுவானரன் ஆதிய சீவர்க்கும்
செகசரீரம் உடைய ஈசன் தனக்கும் வேறாய்த்
திகழ்உறு நாம் சிற்சுகசத்து உருவதாலும்
தகைமை நமக்கு இவ்விதம் ஓர் உடலம் இல்லாத
தாலும் உடல் எனது என் அனுபவத்தால் எற்கும்
மிகஅனியம் அனித்தம் எனும் யுத்தி லோகம்
மேவும் அதனாலும் அசரீரன் நாமே.

21

நிரிந்திரீயன்

அவன்அவன் சாதியின் தொழில்அவர் அவர்க்கு உறலின்
அனியர் சாதித் தொழில் அதும்
அமருசாதாரணம் அதாயில் அது போல் தேகம்
அதனிலே வேறு பட்ட
அவம் உறும் பொறிகள் பல்விதம் எணும் காரியத்து
ஆகும் மற்று ஒன்று செய்ய

இலட்சணா விருத்தி

அறியாமல் அதன்அதன் காரியம் கைவந்து
அதுவும் நனவு அதனின் மட்டும்
விவகரித்துக் கனவினொடு சுழுத்தியில் இன்ன
விடமென்று காணல் அற்றே
சுகின்ற இந்திரியத்து அயலாக அவையும் அவ்
வியாபாரம் அவையும் அறியும்
அவிரும் அறிவே உருவமாகி இந்திரியம் உதித்து
அடங்கல் அவை தொழில்கள் தம்மை
அறிதலுடன் அசையாமல் உறுநாம் நிரிந்திரியன்
ஆகுமென அறிகு வாயே.

22

அப்பிராணன்

பெலம் உடனே பெலம் இலதாய்க் காணப்பட்டும்
பேசுபசி தாகம் உடன் தோற்றப்பட்டும்
நலம் அதுடன் சீவித்தேன் மரித்தேன் என்று
நாடும் நனவு அதனில் விவகரித்தும் மற்றுஅப்
பலவிதமாம் அவத்தைகளிற் காணல் ஆகா
ப்ராணனுக்கும் வேறாய் அத்தொழிலைக் கண்டும்
நலமில் அதன் தன்மம் இன்றிச் சாட்சி ஆகும்
நாம் அசைவில் அப்பிராணன் எனவே ஓர்வாய்.

23

அமனசு

ஓரும் ஒரு கூத்தாடி பலவேஷத்தை
உறுதல் எனக்காம ஆதி பலவேஷங் கொண்டு
ஆரும் நனவு அதனில் வெளிச் சுகமே ஆகி
அயர்கனவில் உட்சுகமே ஆகி மற்றுஅச்
சீர்இலதாம் சுழுத்தியினில் காணாது ஏகும்
தீது ஆன மனச்செயலைக் கண்டு கொண்டு
சேரும் அதற்கு அன்னியமாய்ச் சாட்சி ஆகித்
திகழ் உறும் நாம் அம்மனசு என்று அறிவாய் மைந்தா.

24

நிர்மலன்

அறைகின்ற மலமுத்திரங் குப்பை சேறதுஇழி
வாம் சுடலை சேரி முதலாய்
அளவில்மலம் மேவுற்ற புவியொடு கலங்கல் புகை
ஆகின்ற புழுதி முதலாய்
உறைகின்ற மலம்மேவும் நான்கு பூதத்தின் உடன்
உறுகோழை சளி பித்தமும்
ஒழுகின்ற மலமுத்ரம் முதலான மலம்உற்ற
ஊனம் உறுதூல தனுவோடு
உறுகின்ற காசபடலம் குரோத காமம் முதல்
ஒழிவில் மலம் உற்ற சூக்க
உடலின்உடன் ஞானஅஞ்ஞான மலம் உறுசீவன்
உடன் ஐந்து தொழில்கள் ஆதி
நிறைகின்ற மலமுற்ற ஈசற்கும் வேறாகி
நீண்மலமும் அற்று மிகவும்
நிகழ்கின்ற ஞானஆனந்த வடிவான நாம்
நிருமலன் என்று கொள்வாய்.

25

சுத்தன்

கொள்கின்ற சாதிவன்ன ஆச்சிரமம் அதனுடன்
கூறு அதன் அதன் மதன்மம்
கூடும் அதன் உறுபயன் தாம் சொர்க்க நரக ஆதி
குறைவில் அதின் மிச்சமான
உள்கின்ற கோடிபவம் முதல் தொடக் குற்றுமிக
உலைகின்ற சீவ ருடனே
உளகிருபை அவதாரம் மாற்சரியம் முதலான
உறு தொடக் குற்ற ஈசன்
என்சீவர் சங்கத்து அசுத்தமுறு பூதங்கள்
யாவுக்கும் வேற தான
யாம் இவைகள் உடன் உற்று நின்றிடினும் எமை அசுத்
தங்கள் எய்தாது அதாலும்
விள்கின்ற இவைகள் நம் முடை விவர்த்தங்களாய்
மேவியே உறுத லானும்
விமலசித்து ஆகின்ற நாம் சுத்தன் என்னவே
விளங்கிட அறிந்து கொள்ளே.

26

புத்தன்

அறைதல் உறுதானாயும் கூடி நின்றும்
அறிவற்ற கடம் ஆதி பூதா திக்கும்
முறைதனக்கோர் அறிவிலதாய் ஒன்றி னோடே
உறுதலினால் அறிவெனவே தோற்று கின்ற
குறைவுறு மூன்று உடல் சீவன் மாயை கட்டும்
கூறல் உறும் வேறாகி அவைகள் தம்மைக்
கரையின்றிப் பிரகாசம் செய்து எப்போதும்
கனபோத வடிவாம் நாம் புத்தம் ஆமே.

27

சர்வக்ஞன்

அறிதலுடன் அறிதல் இலது ஆகியே முவித
அவத்தையுறு ஞேயத் தையும்
அறியாமை உடன் அறிவதாய் இலகு சர்வபுத்தி
ஆகின்ற ஞானத் தையும்
அறியும் அவன் அறிவிலோன் என இலகும் உயிர்களாய்
அமர் ஞாதுருக்கன் தமையும்
அவர்களின் நிவிர்த்தி பிரவிர்த்தியையும் அதுவதற்கு
ஆம்பலனும் எப்பொ முதுமே
அறுதியாய் இனது என அவத்தை மூன்று அதனினும்
அறிகின்ற வடிவமே நம்
அளவிலா உருவானதாலும் இத்திரி புடியை
அழிவில் நாம் இல்லை ஆயின்
அறிவர் இலதாலும் நாம் சகல திரிபுடிகளையும்
அறிகின்ற தாலும் இவிதம்
அனைத்து என அவத்தையும் அறியும் நாம் சர்வக்ஞன்
ஆகும் என்று அறிகு வாயே.

28

பரமானந்தன்

தனதானி ஆதிசெல்வம் பிரியம் அது இரா
சாதியால் நீங்கு காலை
தவிராத கையுடைமை பிரியம் அது செலவு ஆதி
தன்னினால் ஒருவு காலை
இனமான புத்திர ஆதி பிரியம் அவர் அனல் உற்ற

இலட்சணா விருத்தி

இலமதால் நீங்கு காலை
இழிதூல உடல்பிரியம் அதுபுழுதியால் நீங்கில்
இந்திரியம் பிரியம் அதுவும்
பினமாம் பிராண கண்டமதான வாக்கினைப்
பெறுபோது அகன்று சீவன்
பிரியம் அதுவும் பிராணன் இறுகாலை விட்டுஎக்
காலுமே பிரிய உருவாம்
கனமான ஆன்மாவை அன்றி ஒன்று இவ்விதம்
காணாத படியினாலும்
கருதும் எக்காலுமே தானாக உற்றநாம்
கழறு பரமா னந்தனே.

29

சம்பு

கனவிடயஞ் சுழுத்தி சொர்க்க விடயந் தன்னிற்
காண்சுகங்கள் தமை எதிர்த்த கரணந் தன்னில்
தனதுசுகப் பதிவிம்பமாகத் தானே
தங்குதலா லுஞ்சுழுத்தி உபேட்சை நிட்டை
துணுகாலந் தனில் உதிக்குஞ் சுகங்கள் ஆன்ம
சுகமான படியால் தற்சுகம் அதின்றிப்
பனுசுகங்கள் வரவேறு வழியிலாத
படியாலும் பகர்சம்பு நாம் என்று ஓர்வாய்.

30

அசலன்

தூய்தற்ற கிரகம் ஊர் தேசம் விட்டு அலைகின்ற
தூல உடல் லோல லோகம்
சுழல்கின்ற இருதேகம் உடன்மண்ணை வளையமாய்ச்
சூழ்ந்து அலைக்கின்ற தாகி
ஏய்கின்ற அறல் வன்னி இவை அசைக்கின்ற கால்
இவைகளுக்கு இடம் அதாகி
எய்துற்ற அம்பரம் பௌதிகச மட்டியோடு
எலையில் இவை யாவும் உடலாய்த்
தோய்வுற்று மெய்யறிவுள் அசைகின்ற ஈசனும்
சொல்கின்ற வேக முடனே
சுழல்கின்ற பறவையென ஈர் ஐந்து திக்கினும்
சூழ்கின்ற நூறு கோடி
ஆய்வுற்ற கற்பங்கள் ஓடிமிக நாடினும்

அளவை காணாதது ஆகி
அங்கங்கு சாட்சியாய் அசைவிலாது அமரும் நாம்
அசலன் என அறிகு வாயே.

31

நிர்குணன்

சத்துவமாங் குணந்தனில் ஈசனையும் ஆக்கித்
தகும் இராசதந்தனில் சீவரையும் ஆக்கி
அத்தமோ குணத்தில் உலகு அதையும் ஆக்கி
அவைகள் தமை விரித்தடக்கி யுகங்கள் தோறும்
வித்தரமாய் விளையாடல் செய்து கொண்டு
விளங்கு பிரதானத்திற்கு அதீத மாகிச்
சுத்த அதிட்டானம் அதாய் அபரிச் சின்ன
சுகவடிவாய் உறும் நாம் நிர்க்குணன் என்று ஓர்வாய்.

32

நிர்விகற்பன்

ஆகும் ஐயேழ் தத்துவமாம் விகற்பங் கட்கும்
அப்பாலாய் அவையின் அதிட்டான மாகி
ஏகமதாம் அத்துவித ஞான மாகி
இருக்கின்ற நாம் தனில் தான் விகற்பம் அற்றே
போகும் இவை தமிழ் கூடினாலும் பற்றாப்
புகல் நிமல படிகம் போல் விகற்பம் அற்று
வேகலிலாக் கடம் ஆதி உறும் வெயிற் போல்
இருக்கின்ற நாம் நிர்விகற்பன் ஆகும்.

33

நிராகாரன்

ஆகுவெளி உருவாகும் பிரமம் என்றும்
அதற்கு உருவம் நாமம் இலை அமுர்த்தம் என்றும்
ஆம்முன்பின் உட்புறமில் பிரமம் சாட்சி
ஆகும் என்றும் அறிபடுதல் அஃது இலாதில்
ஏகமதாம் பிரமம் இதற்கு அநியமாகி
இவை விளக்கும் அறிவும் நிராகாரம் என்றும்
ஈர் இரண்டு சுருதிகளும் கூறலானும்
இயல் கதிரை நாடும் மனம் உடனே நீண்ட
சோகசிதா பாசனுக்கும் சித்து அதென்னும்

தொடர்பால் வாள் வெட்டும் அனல் துடுங் கையில்
தொடருதல் போல் இலதேல் நற் சுபாவசித்துச்
சொல் உருவ ரகிதரென வேண்டுமோ என்
சோகமில் உத்தியினாலும் நாமே உள்ளில்
தோற்று பொறி வெளிப்பொறியின் விடயம் இன்றித்
தொடர் அவையை விளக்கும் அனுபவித்தினாலும்
துகளில் நிராகாரன் நாம் எனவே ஓர்வாய்.

34

நித்திய முத்தன்

அயர் கருத்தாவாயுமே புசிப்பவனாயும்
அனுதினமும் அமர்த லாலே
அதன்மொடு தன்மம் அதனால் நிதம் பெத்தனே
அன்றி ஒரு காலும் முத்தன்
நயமாக அலன் என்று கன்ம காண்டத்தினில்
நண்ணும் ஆன்மா இதென்றே
நாடு பிரமாதாவினுக்கும் அஞ்ஞானத்தில்
நவில் மலம் கன்மம் அதனால்
உயருதலில் பெத்தனாய் உறுவன் ஞானத்தினில்
உயர்முத்தன் ஆவன் என்றே
உபாசனா காண்டத்தில் ஆன்மா இதென்று தான்
உரைத்திடும் சீவனுக்கும்
அயலாகி நிருவிகார அவ்வறிவதாம் எமக்கு
ஆகும் பெந்தத் தொடக்கும்
அணுகல் ஒரு காலத்தும் இல்லாத படியினால்
அமர் நித்திய முத்தன் நாமே.

35

அநாதிமுத்தன்

ஆம் அயர்வில் மூவர் முதல் தேவர் சாலோக
ஆதியெனக் கற்பிதமாய் அழியும் முத்திக்கு
ஏமம் உறப் புறம்பாகச் சித்தித் தென்றும்
எள் அளவும் கிரகிக்க விடக் கூடாதாய்த்
தோம் அறுசற் சிற்சுகமே வடிவாம் தம்மைச்
சுருதியினால் உணர்கின்றது அநாதி முத்தி
ஆம் அதனால் ஏழைந்தின் மேலாம் நாமே
அநாதி முத்தன் என அகத்தில் அறிய வேண்டும்.

36

அச்சுதன்

நழுவல் சுதம் நழுவாது அச்சுதம் அதாகும்
நாடும் ஒரு நூறாண்டின் மேல் இராமல்
நழுவுகின்ற தூல உடல் பிரளயத்தில்
நழுவலிங்க உடல்பூத ஞானம் தன்னில்
நழுவ அவித்தை மாயை பரன் சீவன் ஆக
நவிலும் ஐயே முக்கு அயலாய்ச் சுக சிற்சத்தாய்
நழுவல் இலாது எக்காலும் தானே ஆக
நண்ணி விளங்கிடுதலின் அச்சுதன் நாம் ஆகும்.

37

கேடத்திரஞ்சுன்

மூல அஞ்ஞான காரியமதாய் அமர்கின்ற
மூன்று தனுவும் சேத்திரம்
உன்னும் இதை அறிபவன் சேத்ரஞ்சுன் ஆகும் நீ
மொழி அர்த்தம் அறியேன் எனல்
சீலமில் பாவவுரு அஞ்ஞானம் இதுபரம்
சித்தில் ஆரோபம் ஆகித்
திகழ் அநாதி அது எனச் சொல்வதாம் நான் எனச்
சேத்திரம் தன்னில் உற்ற
ஆலம்பம் இல் அறிவு அநாதியாய் உறு அத்தி
யாசமாம் பூர்வ தேக
ஆன்ம அனுபவமாம் பிராந்தி மேல் வருதேக
ஆன்மப் பிராந்தி கட்டும்
மூலம் இது பிராந்தி மூலப்பிரமை அறிவின்மை
மொழி சேத்ரம் அத்தியா சமும்
மோகம் என நீக்கி அவ் அதிட்டானமாய் அறியும்
மூரணிஇல் நாம் கேடத்தி ரஞ்சுன்.

36

மனோவாசாமகோசரன்

மலையும் மனம் என்னல் அந்தக் கரணம் வாக்கு என்னல்
மருவு பத்து இந்திரியமாம்
வரும் இருவகைக்கும் மிக எட்டொணாப் பொருள்
மனோவாசாம கோசரம் தான்
அலைவுஇல் பொருள் இந்தவிதம் ஆகு மேல் சூன்யம்

இலட்சணா விருத்தி

அதாம் எனில் சுருதி பிரமம்
அஸ்தி பாதிப்பிரியம் என்றும் அதை அறிபவன்
அது ஆவன் என்றும் இன்னம்
எலையது அற ஓதலில் பொருள் துன்யம் அலவாயின்
எட்டொணாது எவிதம் என்னில்
எழுகின்ற திரிவித அவத்தை அறிகின்ற சித்து
எலைஉற்ற வாக்கு மனதில்
அலைதல் உறு அன்னுவய எதிரேகம் அவையை அறி
பொருள் அலாது அவையின் விடயம்
அல்லவாதலின் மனோவாசாம கோசரன்
ஆகும் நாம் என்ன அறிவாய்.

39

அவ்வியாகிருதன்

ஆற்றும் உரு நாமமொடு விவகரிக் கப்படுவது
ஆம் பொருள் வியாகிருதமாம்
அவை இலாது அவ்வியாகிருதமாம் இதுசகம்
அதன் காரணப் பிரமமாச்
சாற்றும் வேதாந்தத்தினில் சாங்கிய மாம்மதம்
தனில் முக்குணங்கள் உற்ற
தகவு பிரகிருதிக்கு முக்குணம் தாமுமே
சமமுடன் அடங்கு காலை
ஏற்று பிரதானமோடு அவ்வியாகிருதம் உலகு
அதன் மூலம் என்று சொல்வர்
இருவகையினில் சர்வ சத்தியாய்ச் சித்து அதாய்
இயலூசர் வக்கு பிரமம்
தோற்று உலகின் மூலமாம் அறிவில் பிரதானம் அது
துகள் உலகின் மூலம் ஆகாச்
சொல்லும் இவ் ஏதுவால் சகமூலம் ஆனநான்
துரிசில் அவ் வியாகிருதனே.

40

அக்ஷரன்

நாசமுறல் சரம்அற்றது அக்ஷரம் நூறாண்டு
பிரளயம் ஞானம் அவையின் நாசம்
நணுகின்ற மூவுடற்கு அதிதசித்தான நாம்
நந்தல் இலதால் அக்ஷரம்
காசின் மறுயுத்தி சரம் எனல் வேதம் அதனினால்

கழறு பொருள் அகூரந்தான்
கருது மீமாங்கிசன் சங்கை முன்னுள்ள பொருள்
காணலாம் பொறியின் அதனால்
ஆசின்மறை விதிநிடே தத்ததையுங் கிரியையுற்று
அதையுமே அறையும் என்னில்
ஆரணம் பொறியினால் பிரமம் அறியப்படா
ததுவிதி நிடேதம் என்னப்
பேசும் அவையால் உறாது இமிசையைச் செய்வொணாது
என்று தான் பேசல் போலப்
பிரமமே நாம் என்ன அறியெனக் கூறலால்
பிரிவில் நாம் அகூரம் தான்.

41

திருக்கு

அறிவது திருக்காம் அதான் மாஅலாது தான்
அமர் திருசியங்கள் ஆன்மா
அன்று உலோகாயதன் சங்கை அனம் வனிதை முதல்
ஆன போகங்கள் எல்லாம்
அறிந்து அனுபவிக்கையால் ஆகந்தி ருக்கு என்னும்
அவனையே சாரு வாகன்
அமரவே கண்டித்தல் இந்திரியம் இல்காலை
அறிவு கெட்டு ஒன்றையும் தான்
அறிந்து அனுபவித்திடா தாலுமே இந்திரியம்
அமர்காலை அறிவதாக
ஆகமது இலகலால் ஆகம் அறிவன்று பொறி
அறிதிருக்கு என்னும் அவனை
அறிதத்துவாதி கண்டித்தால் அயனால் வழக்கு
அற்றபடியே பிராணன்
ஆன்மா அலாது இந்திரியங்கள் ஆன்மாவுமே
அன்று என்று உரைக்கும் அவனை
அறி உபாசகனுமே நீக்கல் அப்பிராண பொறி
ஆகம் முதல் யாவும் மனம் இல்
லாவிடில் தோற்றாமை யான் மனம் திருக்குமற்று
அது திருசியங்கள் என்னும்
அவனையுந் தார்க்கிகன் கண்டித்தல் புத்திஇல்
லாது விடின் மனது சலனம்
அதனால் திருக்கு அன்று புத்தியே அறிவு என்னும்
அவனையும் புத்தன் நீக்கல்

இலட்சணா விருத்தி

அறிதல் உறுயாவும் சுழுத்தியில் இலைச்சூன்யம்
ஆன்மாவென் அவனை நவில்பட்
டாசாரி அதுவும் ஆன்மாவன்று உறுஞ்சுகம்
அடைந்தனன் சுழுத்தியில் என
அறைசீவன் அறிவு என்பன் யாவரையும் நீக்கல்வே
தாந்தி அறிவில் சீவனே
ஆதியாய் விடயவரை இலகலால் அறிவல்ல
அவை அறியும் நாம் திருக்கே.

42

பிரத்தியக்கு

அகநோக்க மனதினில் அகப்படும் வஸ்துவே
பிரத்தியக்கு அந்த ஆன்மா
அவித்தை யாதிகளினால் சீவாதியாய்ப் பராசு
ஆம் விர்த்தி வெளி நோக்கமாய்ச்
சுகம் ஈசர் தேவர் சாஸ்திரம் என்னும் விடயங்கள்
தமில் அலைந்து தோய்ந்து பருவம்
சார்ந்து பரமோட்சத்தை நாடில் ஆன்மாமிகத்
தகு நிரதிசய முத்தியென்
பகர் சுருதி வாக்ய உபதேசமுற்று உடல் பொறிகள்
பல்கரணம் யாவும் நீக்கிப்
பன்னிடும் பிரத்யக்கு விர்த்தியென்று உறுபெயர்
பற்றியே தன்னை நோக்கித்
தகைமையுறு வெய்யிலின் விளக்கெனக் குன்றியே
சாட்சி மாத்திரம தாகச்
சனிக்கின்ற விர்த்தி ஞானத்தையே காணும் நாம்
தயங்கிடு பிரத்தி யக்கே.

43

சின்மாத்திரன்

செடமாகி அறிவற்றுத் தோற்று கின்ற
செகங்களையும் செயற்கை அறிவாக உற்று
மடமானது அறும் இயற்கை அறிவின் மூன்று
வகையான உடல்களையும் இயற்கை ஆன
இடமான அறிவாகிக் காணா நின்ற
இயல்பான தமக்கு அறிவே வடிவல்லாமல்
திடமாம் மற்றொரு வடிவும் இலாததால் நாம்
சின்மாத்திரன் என என்றும் சிந்தை செய்வாய்.

44

சத்து

நான் என மூன்று அவத்தையின் உண் நோக்கமாய்த் தோன்றும்
நால் ஏழ் தத்துவங்கள் வெளி நோக்காய் ஈதென்று
ஈனமுடன் தோற்றும் ஏழ் தத்துவங்கள்
இரு வகையாம் ஐயேழுந் தினங்கள் தோறும்
ஊன திரிவித அவத்தைகளினும் தோன்றி
ஒழிகையினும் கூட ஒழியாமல் தானே
ஈனமிலா நித்தியமாய் நிலைமை உற்று
இருக்கின்ற நாமே சத்து என்ன ஓர்வாய்.

45

நிர்ஈசுவரன்

வரமான பிரமாதி காரண ஈசுரரோடு
வைசவானரன் முதலதாய்
மன்னு பரமாங்கிசன் ஈறுகாரி யீசர்
வகையுடன் விராட்டு ஆதியாய்த்
திரமான சுத்தம் ஈறாம் சத்தி பேதங்கள்
செறி சீவராய் இருந்து
திகழ் இவருடன் சரியதாய் இலக ஞானயோ
கங்களைச் செய்த திகழ்ஐங்
கரன் வேலன் ஆதியாம் நூதன ஈசுரர் மிகக்
கருது இவரினில் பாதியாய்க்
கதிர் ஞான யோகம் செய் நந்தி சண்டி ஈசாதி
கனயோகி கட்டும் வேறாய்
உரமான நமில் அவர்கள் ஓரொர் காலந்தனில்
உதிப்பதால் உண்மை அலதால்
உயர்வாம் அகண்ட சித்து உருவம் ஆகின்ற நாம்
உறு நிர் ஈசுவர னாமே.

46

நிர்ச்சீவன்

சீவன் அற்று ஒழிதல் நிர்ச்சீவனாஞ் சீவனாய்ச்
செறி பொருள் அவித்தை தன்னில்
சேர் பிரதி விம்பித சிதாபாசன் அவன் அளவில்
சென்மம் நற்கன்மம் உற்றே
பாவமறு சித்த சுத்தியை உற்று உபாசனை

இலட்சணா விருத்தி

பல சன்மம் உற்ற அதனால்
பகரும் ஏகாக்கிரம் அடைந்து சாதனமுடன்
பரம தேசிகனை உற்றே
தாவில் சிரவண மனனமே நிதித் தியாசன
சமாதி சாட்சாத் காரமும்
தடையறச் செய்து உறும் அஞ்ஞானமும் பஞ்சவித
தகு பிரமமும் தவிர்த்துச்
சீவத்துவம் கெட்டு விம்பசை தன்னியச்
சித்து மாத்திரம் அதாகச்
செறிகின்றதால் இயாம் நிர்ச்சீவன் என்னவே
தெளிவுடன் அறிந்து கொள்ளே.

47

நிஷ்பிரகிருதி

பிரகிருதி இன்மை நிஷ்பிரகிருதி சாங்கியன்
பெறு சங்கை சீவ ஆதியைப்
பிரகிருதி முக்குணத்து உண்டு பணி நிற்கையிற்
பிரமம் நிஷ்பகுதி எவிதம்
விரவு கயிறு ஆதிகளை அன்றியே சர்ப்ப ஆதி
மேவாதின் வாக்கு மாத்ரம்
விளங்கு மூலப்பகுதி பிரமத்தை விட அற்பம்
வேறு இல் எனும் யுத்தி யாலும்
திரநனவு கனவு சகம் யாவும் அதை அறிகின்ற
சித்தாக அழிதல் கண்டும்
சித்தின் வேறாய் அறிந்தவன் ஆன்ம பிரமத்தி
செய்கின்ற பாவி யென்றும்
பரமில் அவையாவும் நமது உருவென்று கண்டவன்
பரப்பிரமம் என்றும் வேதம்
பன்னலாலும் திரப்பிரம மாகின்ற நாம்
பகரும் நிஷ்பிரகிருதியே.

48

அசம்சாரி

வரமில் சம்காரம் இல்லோன் அசம் சாரியாய்
வன்ன ஆச்சிர மங்களும்
மருவி இவைக்குரியதன் மஅதன்ம பேதமும்
வரும் இவற்றின்ப மதாத்
தரு சொர்க்க நரகாதியும் அவற்றின் சேஷ

சனன மரணாதி யாவும்
சம்சாரம் ஆகும் இது தனுவை நாம் என்றிடில்
தன்னை உறும் இவ்வுடற்குத்
திரமருவும் நாம் அனியமென அறிந்து இவ்விதம்
தேர் சிதாபாசனுக்கே
சிறிதும் இலை இவனையும் உடலையும் பொய்யெனத்
தேர்ந்து இவற்கு அதிதமான
பிரமம் அகம் என அறிந்து உறும் எமக்கு அற்பமும்
பெந்த சம்சாரம் இல்லாப்
பெற்றியாற் சுத்த சித்தாகின்ற நாம் மிகப்
பேண் அசம்சாரி யாமே.

49

அபெத்தன்

கட்டுண்ட வன்பெத்தன் அதுவிலன் அபெத்தனாம்
கள்வன் கயிற்றினாலே
கட்டுண்டல் போல் பிரமம் நாம் எனும் புத்தியை
மறைத்துமே களவு செய்த
திட்ட அஞ்ஞானம் அது வந்த உடனே அகம்
தேகம் என மானித்திடும்
திருடனும் புண்ணிய பாவம் குரோத காம ஆதி
தீய பாசங்க ளாலும்
கட்டுண்பன் அப்போது துக்க பய சென்மம்
கணக்கிலாது உண்டு பரன் நல்
கருணையின் மெய்ஞ்ஞானம் வந்து உடன் மானம் அற்றபின்
கனபெந்த துன்பு அவற்கும்
விட்டு ஒழிதலாலும் உடல் உலகினான் மட்டிடா
வியன் அகண்ட ஆனந்தமாய்
மேவு எமக்கு ஒரு பெந்தமும் இல்லை யாதலான்
மிக நாம் அபெத்த னாமே.

50

நிரவயவன்

அத்தம் உறு சரண் ஆதி அவயவமும் உடைத்தாகி
அமர்கின்ற முவு டற்கும்
அனியமாய் ஆகாய உருவமாய் முவித
அவத்தையின் கரிய தாக
நித்தம் உறு என்றனக்கு எற்கென ஓர் அவயவம்

இலட்சணா விருத்தி

நின்றிடா தாலும் நம் போல்
நிகழ் உண்மை அல்லாது தன்னது அவயவம் என்ன
நேர்கின்ற பொருளும் அன்றிச்
சுத்தம் உறும் நம்மினில் கற்பிதம் அதாகியே
தோற்றல் உறும் உலகம் அதனைத்
தொட்டுமே அவயவம் இலாதாலும் இவ்விதம்
துகள் உற்ற உபய வகையாய்ச்
சுத்தம் உறும் அவயவம் சற்றுமே சார்ந்திடாத்
தகுதன்மை யோடு தானே
தானாய் இருக்கின்ற நாம் நிரவயவன் எனச்
சந்ததமும் எண்ணு வாயே.

51

அபரோட்சன்

ஆதாரமாம் கன்ம காண்டத்தில் ஓதும்
அதன் மதன்மம் அதன் பலன்கள் பத்தி காண்டத்து
ஓதல் உறு தேவதையும் பரோட்ச மாகும்
உயர் ஞான காண்டத்தில் ஓது பிர்மம்
கேதமுறும் அவை போலப் பரோட்ச மின்றிக்
கேட்டவுடன் தானாகக் கிளர் தலாலே
ஏதும் இலாது இப்படி எப்போதும் தானாய்
இருக்கும் நான் அபரோட்சன் என்னலாகும்.

52

சுயம்

அறைசுயம் தானாய் இருத்தல் எவிதம் என்னில்
அஞ்ஞான காலத்தில் அனிய மாகி
மறைவிலதாய் இலகு ஏழ்த்தத்துவமும் ஞானம்
மருவின பின் தான் அலவாய்த் தள்ளல் உற்ற
அறிவு இலதாம் தத்துவங்கள் இருபத் தெட்டும்
ஆக முப்பத்து ஐந்தினுக்கும் அப்பால் உற்ற
இறவின் முப்பத்து ஆறாம் தத்துவம் எப்போதும்
யாம் ஆக இலகலின் நாம் சுயம் என்று ஓர்வாய்.

53

அகேயன்

இதுவென்று தள்ளல் உறல் ஏயம் அஃது இன்மை அது
அகேயம் அது எங்ஙனம் எனில்
இயன் மூர்த்தமோடு அமூர்த்தம் அதெனப் பிரமத்
தினுக்கு உபய ரூபம் உண்டால்
இதை அறிந்து இதுவல்ல அல்ல என்று அறி என்ன
இசை சுருதி சொன்ன படியே
இயல் பிரமம் அதனுடைய சச்சிதானந்தமாய்
எய்து அமூர்த்தங்கள் உடனே
கத உலக மூர்த்தத்தை யுஞ் சுருதி ஆதியாற்
சோதித்து அறிந்து கொண்டு
சொல்லும் இது பாம்பல்ல அல்ல என்று அறிதல் போல்
துகள் அபர மார்த்தம் ஆகி
அதம் அது உறும் ஏயமாம உலகையல அலவென்று
அகற்றி நற்பர மார்த்தமாய்
அறிவான் நாம் அகேயன் எனக் காணலாம்
ஆகையால் நாம் அகேயன்.

54

அனுபாதேயன்

அடைகின்ற பொருள் உபாதேயம் அனுபாதேயம்
அடையப்படாப் பொருள் அது எவிதம்
ஆமெனில் கன்ம காண்டத்தினில் சொர்க்காதி
ஆனந்தமே விரும்பித்
திடமதுடன் நித்தியாதி நால்வகைக் கன்மமும்
செய்துளோன் அப் பலத்தைச்
சேருவன் பத்தி காண்டத்தினில் சிவன் ஆதி
தேவர்களை மந்திர ஆதியால்
இடையற உபாசன ஆதிகள் புரிந்தோன் பதம்
அது எனும் முத்தி அடைவன் நித்ய
எழின் முத்தி இச்சையால் சவணாதி செய்துளோர்க்கு
இயலுபலம் அப்பலம் போல்
அடையப்படும் பொருள் அலாது ஏற்கனவே உற்றதாம்
ஆக உறுகின்ற அதனால்
அவத்தையின் கரியதாய் எப்போதும் மேவும் நாம்
அனுபாதே யனாமே.

55

அப்பிரவிர்த்தன்

ஏற்று பிரவிர்த்தம் அற்றவன் அப்ர விர்த்தனாம்
எவிதம் எனின் வங்கம் அதனில்
ஏகினோர்க்கு அகல் கரை மரங்கள் ஏகுதல் அலாது
ஏகு கப்பலில் உற்றதான்
தோற்றவே ஏகாது போல் எனில் தோற்றினும்
துனும் மனதின் மாறி எனல் போல்
தொழில் அகங்காரம் உறினும் ஆன்ம திட்டியினில் ஒரு
தொழில் நமக்கு இன்மை யானும்
தூற்று அகங்காரம் அது ஒழிந்திருந்தாலும் நம்
சுயதிட்டி தனில் நிவிர்த்தித்
தொழிலை அஃது உறுதலானும் அதின் கண்ணதாய்த்
தோற்று உபய தொழில் குறித்தும்
ஆற்றும் நம் திட்டியில் ஓர் பிரவிர்த்தி யாம் தொழிலும்
ஆம் எமக்கு அணுகல் இலதால்
அவ்விரு வகைக்கும் அமர் சாட்சியாகத் தொடக்கு
அற்ற நாம் அப்ர விர்த்தன்.

56

சிவன்

இலகு சிவன் என்னுமது நான்காவதாம் பொருள்
எவிதமெனில் ஒன்று உதிக்கில்
இலகல் அற்ற ஒன்று ஒழிதல் உறும் வத்தாத்திரய
இயலு சகம் முன்றினுக்கும்
இலகு கரியாகியே நான்கதாம் பொருளதாய்
எலையில் அத்துவித சித்தாய்
இலகி உறுகின்றதாம் சிவன் என்ன அனுதினமும்
இருதயத்து உன்னு வாயே.

57

அமிருதன்

ஆகின்ற மரணம் இலாது அமிர்தம் யோகா
அமிர்தமொடு தேவாமிர்தம் புசித்தே
சாகின்றோன் அலன் என்றே யுற்ற பேரும்
சார் ஈசர் பிரளயத்தில் நசித்தல் போல
ஏக ஆனந்த ஆனந்த சித்து நாம் என்று

இலட்சணா விருத்தி

இலகலுறும் மோட்ச அமிர்தத்தை உற்றோன்
சோகமுடன் ஒருக்காலும் நசியாதால் நாம்
சொல்கின்ற அமிருதன் எனத் துணிந்து கொள்ளே.

58

நிருபன்

உருவம் இல்லாதவன் நீருபனாம் எவிதம் எனில்
உறுபுத பௌதி கங்கட்கு
உருவம் உண்டு இவையை அறி சட்சு அருவம் என்பர் சிலர்
உறும் இவை இயக்கு மனமே
அருவம் என்று அறிவர் சிலர் அதன் வியாபாரத்தை
அறிபுத்தி அருவம் என்பர்
அப்புத்தி கர்த்தத்துவ போக்தத்துவங்கள் தமை
அறிகின்ற சிவன் அவனை
அருவென்பர் சீவனையும் உண்டுபணி ஆட்டியும்
அடக்கி வாசனை யதாக
அமரும் மூலப் பகுதி அருவென்பர் அதனினுக்கு
அதிதமாய் இவைகளுடைய
விரிவு ஒடுக்காதிகட்கு அமர் சாட்சி யாகவே
மேவியே உறுகின்றதாம்
விளங்கவே தோற்றினுங் காணொணாத் தன்மையின்
மிளிகின்ற நிருப னாமே.

59

சாந்தன்

விறகினில் உண்டாம் வன்னி விறகைச் சுட்டு
விஞ்சாமல் வீதலின் மெய்ச் சுருதி யாலும்
பிரகிருதி புருஷசையோ கத்தி னாலும்
பிறந்த அகண்டாகார விருத்தி ஞானம்
நிறை பிரம்மத்தினின் வேறாம் பகுதி பூமா
நிகழ் சாத்திரம் ஆதிகளைச் சுட்டுத் தானும்
உறுகரியாய் உற்ற நமில் இறத்த லாலே
உலகமில் நாம் சாந்தன் என ஓர்வாயே.

60

அபயன்

பயம்அற்றோன் அபயனாம் ஒன்றுக்கு ஒன்று
பயம்உற்று மிருகபட்சி மனுடர் மன்னர்
மயலின்முனி சுரர்அசுரர் உலோக பாலர்
மால் அரணே முதலான பெயர்களாலும்
சுயம்சித்தாம் அகண்டநமை அறுக்க வெட்டச்
சுடநனைக்கப் பிடிக்க அடைக்கப் படாதால்
இயலும் ஒரு பயம் அதுவும் அற்றே உற்ற
எழிலான நாம் அபயன் என்ன ஓர்வாய்.

61

நித்தியானந்தன்

ஈனவிடம் உறும்தேனின் ஓர்உர்கள் சீமைநல்
இராச்சியம் அது ஆள்வர் சுகமும்
எதிரி அனல் வியாதி உட் பீடைமழை சோரர்காற்று
இடியாதி துன்பம் உறலால்
ஆனந்தம் என்னக் கூடாது இராச்சியம் முழுதும்
ஆளுதலும் நூறு வயதும்
அரோகதிட காத்திரமும் ஆதியாம் இலட்சணம்
அடைந்தவர்க்கு உற்ற மனுட
ஆனந்தம் உண்டு இதனின் நூறுநூறு அதிகமாய்
அரிவரையில் உற்ற சுகமும்
அமருகா லாந்தரத்து அழிதலால் இத்தனையும்
அமர்மாயை என்று தள்ளி
ஊனமுறு வாந்திபணும் அசனம் எனவே விட்டு
ஒருகாலும் மாறல் இலதாய்
உளஅகண்ட ஆனந்தமே உருவமான நாம்
ஒப்பில் நித்தியா னந்தனாம்.

62

நிர்விஷயன்

பிரிவதாம் உருநாம உலகுசற் சிற்சுகப்
பிரமமாய் இலக லானும்
பிரமத்தினுக்குமே விடயமாய் அறிய ஒரு
பின்னசத்தி இன்மை யானும்
பிரம உருவாம் நமக்கு எக்காலும் விடயமிலை

இலட்சணா விருத்தி

பெறுவிடயம் வந்தது என்னப்
பிறகிலும் புத்ராதி துக்க சுகம் அவையிலோன்
பெறுதல் போல் தோற்றினாலும்
தர விவேகத்தினால் பார்த்த உடனே அவைகள்
தகும் அவற்கு இலது போலச்
சத்து மாத்திரமாகவே கண்ட பொழுதிலே
சத்தையே அன்றி உலகம்
விரிவாக வந்ததும் போனதுவும் இலையென்று
விடயமுறு பற்று எந்நாளும்
விமல ஆன்மாவினுக்கு இல்லாததால் இயாம்
மேவு நிர் விஷயனாமே.

63

பழையோன்

முன்னும் இழிதூலதனு உதித்து நூறாய்
மொழிகின்ற வருடமதில் லயமாதற்கு
முன்னும் சூக்கும உடலம் சிருஷ்டி தன்னின்
முளைத்தது தான் பிரளயத்தில் லயமாதற்கு
முன்னும் விசிட்டர்கள் ஞானம் தன்னினாலே
முடிகின்ற லயம் அதனை அடைதலுக்கும்
முன்னும் நாம் இருக்கின்ற படியினாலே
முரண் அறநாம் பழையோன் என்று அகத்தில் தேர்வய்.

64

புராதனன்

விளைதல் உறும் சமட்டியென் மேவும் உடல் தான் முன்றும்
தளிர்ந்தல் உறுபுரம் இந்தச் சார்முன்று புரத்திலும் நாம்
அளவுபடா வடிவான அதிட்டானமாய் இருந்து
விளையாடும் அதனால் நாம் விளங்கு புராதனனாமே.

65

சூனியன்

சகலமுமே சிற்சடங்கள் ஆகத் தங்கும்
சடங்கள் எலாம் சத்து அன்றி எப்போதுந்தான்
மிகவும் அசத்து ஆன படியாலும் சித்து
மேவும் இலட்சணமும் இலட்சியத்தில் இன்றிப்
புகலும் இலட்சியமும் இலட்சணத்தில் இன்றிப்

போகின்ற படியாலும் அதற்கு அப்பாலே
பகரும் ஒரு வஸ்தும் இல்லாததாலும் நாமே
பழமறை சொல் சூனியன் என்று அறிந்து கொள்ளே.

66

மகா சூனியன்

அவ்விதமாம் சூனியமும் அறிவில் சூன்யம்
ஆம் எனவே அபாவமாய் அறிகையாலே
அவ்விதமாய் அதையறிவும் ஞானந் தானும்
அமர் ஞான அபால அனுபவத்தினில் தான்
அவ்விதமே இலதால் அவ்வறிவினோடே
அமரு சூனியமும் போய் அயல் ஒன்றுந்தான்
செவ்விபெற இல்லாத படியினால் நாம்
செறியும் மகாசூனியன் என்று அறிய வேண்டும்.

67

நிவிர்த்தன்

ஆர்பஞ்சபூத ப்ரபஞ்ச விடயங்கள் நாம்
அன்று என்று நீங்கலாலே
ஐந்து விடய அவ்விகாரங்களும் தூலதனு
அன்று நாம் ஆதலாலே
சார்சனம் மரணம் மூப்பு எவ்வன்ன வாலிபம்
சரை முதல் விகாரம் அவையும்
தகு சூக்க தனுவும் அகம் அலதால் மறப்பாதி
சங்கற்பம் ஆதியாகச்
சேர் விகாரங்களும் அவித்தையோடு உறுகின்ற
சீவன் அகம் அன்றதாலே
செறியும் அறிவு அறியாமை முதல் விகாரங்களும்
திகழ் மாயை உற்ற ஈசன்
நேர் அகம் அலாததால் சர்வக்ஞன் ஆதியோடு
நிகழ் ஐந்து தொழில்கள் ஆன
நிரை விகாரங்களும் நமக்கு இல்லை ஆதலின்
நிவிர்த்தன் நாம் என்ன அறிவாய்.

68

அகாமன்

மயிர்நகம் தோல் நீர் இரத்தமொடு கோழை சீ
மலசலம் தசை பீளையும்
வழும்பு அஸ்தி சுக்கிலம் நரம்பு அழுக்காம் வேர்வை
வனமில் குறும்பி ஆதி
செயிர் உற்ற இவைகளைக் கேட்கினும் தொடுகினும்
சீயென்ன அருவ ருப்பத்
தீண்டிடில் தானமே செய்ய வேண்டிடுதலால்
சேர்கணில் கண்ட உடனே
நயம்இலா அருவருப்பு உண்ணி ஓக்காளத்தை
நண்ணலால் அருவ ருப்பு
நாற்றமும் துர்க்கெந்தம் ஆதலால் ஆக்ராணம்
நண்ணலில் அருவ ருப்பு
வியமில் இவை உறும் வனிதை தனை மேவினால் நிந்தை
வியாதி துன்புறத லானும்
மேவும் இத்தோஷம் எல்லாம் அறிந்து அதில் இச்சை
விடுதலின் அகாமன் நாமே.

69

அலோபன்

தேகியென்று கேட்டு வந்த பேர்கள் தமக்கு
இல்லையெனாது எந்த நாளும்
சோகமின்றிக் கொடுப்பவனே ஈகை உடை
யோன் என்னச் சொல்வர் ஞானி
தாகமின்றித் தனதிடத்து உள்ளவைகளையும்
தன்னையுமே தனையுற் றோர்கட்கு
ஈகையினால் நாம் மிகவும் அலோபன் என
அனுதினமும் எண்ணு வாயே.

70

உன்னதன்

அதிகமதாம் சீவனினும் மூல தேகம்
அதின் அதிகம் சூக்க உடல் தூல தேகம்
அதின் அதிகம் அதின் அதிகம் பஞ்ச பூதம்
அதின் அதிகம் மாயை அதின் அதிகம் ஈசன்
அதின் அதிகம் பிரமம் இந்தப் பிரமமே நாம்

இலட்சணா விருத்தி

ஆனதனால் நாம் அவைகள் அனைத்தி னுந்தான்
அதிகம் நமிலும் அதிகம் இலாததாலே
அமர் நாமே உன்னதன் என்று அறிந்து கொள்ளே.

71

அக்குரோதன்

கன்மமொடு கர்த்தாவினிடம் அதாயும்
கருது பஞ்சபூதங்களிடம் அதாயும்
தொன்மை சுக துக்கம் அவை வரினும் சுற்றம்
சோரருடன் மிகும் அரசர் சனங்கள் தேகம்
வன்மை பசு புண்மிருக செந்து பீடை
வகை வகையாய் அநேகவிதம் வந்த போதும்
மின்மனதில் தாக்கினும் நம்மிடத்தில் தாக்கா
விதம் அதனால் அக்குரோதன் நாம் என்று ஓர்வாய்.

72

நிதித்தியாசன யுத்தி முற்றிற்று.

சமாதி யுத்தி

நித்தியன்

பிரிவுறும் எத்தேசத்தும் எக்காலத்தும்
பெருவானம் ஒருபடித்தாய் உறல்போல் சுத்த
பரியந்தம் உளாகில பிரபஞ்சத்தில்
பஞ்சவித கோசம் உளவிடங்கள் எல்லாம்
விரிவுறும் அக்கோசத்தைக் காண்பானாய்யாம்
மேவியே எப்போதும் இருத்தலாலே
இரிதலில் நாம் நித்தியன் என்று எக்காலத்தும்
இதயத்தில் அவ்விதமாய் எண்ணுவாயே.

73

சர்வகதன்

திதசாட்சி தனில் ஏகதேசகற் பிதமாய்ச்
செறிமாயை ஈசர் இவரில்
திகழ் ஏகதேச கற்பிதமாம் விராட்டாதி
சேர்கின்ற ஐந்த் வத்தை
இதில் ஏகதேச கற்பிதம் ஐந்து பூதங்கள்

இதில் ஏக தேசம் உலகம்
இதில் ஏகதேச கற்பிதமாம் தேசங்கள்
இதில் ஏகதேசம் ஊர்கள்
இதில் ஏக தேசமாம் கிரகங்கள் இக்கிரகம்
இதில் ஏகதேசம் உடல்கள்
இதில் ஏகதேசமாம் இந்திரியம் இவிதமாய்
எணும் ஒன்றோடு ஒன்று கூடாச்
சுத உலகம் முழுதினையும் அறிகின்ற அறிவதே
சொருபமாய் எங்கும் நிறைவாய்ச்
சூழ்ந்து உறைதலால் இயாம் சர்வகதன் நாம் எனத்
துணிவாக எண்ணு வாயே.

74

சர்வாதாரன்

எவம் அவித்தை விசிட்டனுக்கு ஆதாரம் சூக்கம்
இதற்கு ஆதாரம் தூல உடல் அநேக
விவித உடற்கு ஆதாரம் விராட்டே ஆதி
மிளிர்சகங்கள் அவைக்கு இடந்தான் மாயை ஈசன்
அவர் தமக்கு ஆதாரமாகச் சச்சி
தானந்தமாய் இருக்கும் நம்மிடத்தில்
கவிழ்தல் உறும் இவைகள் எலாம் ஏகதேச
கற்பிதம் ஆதலில் நாமே சர்வாதாரன்.

75

நிராதாரன்

ஆதாரம் என்று முன்சொல் அவிதம் ஈசுரன் அந்தத்துக்கு
ஆதாரம் ஆக உற்ற அழிவறும் எமக்க வேறோர்
ஆதாரம் இல்லாதாலும் அலைதலில் யாம் எமக்கே
ஆதாரம் ஆனதாலும் அகம் நிராதாரன் நாமே.

76

ஆதி

இயல் உடல்களுக்கு ஆதி பூதம் அது இவைக்கு ஆதி
எண்ணும் விட்சேப சத்தி
இது தனக்கு ஆதாரம் மாயையோடு அவித்தைகள்
இவைக்கு எலாம் ஆதி வஸ்தாய்ச்
சுயசித்த தாககே உறுகின்றதாலும் ஒரு

தூக்க உடல் உற்ற போதே
தோற்றி அழி பல்கோடி தூலதனு ஒருமூல
தூகள் உடல் உற்ற பொழுதின்
அயசிநுஷ்டியில் உதித்து அழிகோடி தூக்கதனு
நவில்கின்ற சீவனுக்கும்
நாடும் உற்பத்தில் இல்லாததால் ஆதியென
நண்ணியே சீவன் முத்தி
அயல் இலாது உற்ற உடன் ஏகின்றதால் அந்தம்
ஆகின்ற சீவனுக்கும்
அனியமாய் இத்தனைக்கும் முதற் பொருள் ஆன
தாலும் நாம் ஆதியாமே.

77

அநாதி

இப்படியே எவைகளுக்கும் ஆதியான
எமக்கு ஆதி இலதாலும் அநாதி என்று
செப்பு கன்மம் அஞ்ஞானம் வேதம் ஈசன்
சீவன் எனும் உபாதி சித்தாய் உறும் சகத்துக்கு
அப்பில் நிருபாதி சித்தாம் பிரமம் ஆறில்
கற்பிதமாம் அநாதி ஐந்தினுக்கும் மூல
தப்பறு சித்தினுக்கு ஆதி இலதால் அந்தச்
சைதன்யம் ஆன நாம் அநாதியாமே.

78

விபு

இதமறு விசிட்டனினும் விபு தூக்க உடல் இதனில்
இழிதூல உடலம் விபுவாம்
இதுதனினும் விரிவு பார் இதனினும் விரிவு நீர்
இதுதனினும் விரிவு கனலாம்
இதனினும் காற்று விரிவு இதனினுங் ககனம் விரிவு
இதுதனின் இரண்ய கர்ப்பம்
எய்தும் விரிவு இதனின் அவ்வியாகிருதம் விரிவாகும்
இதனின் அவ்வியத்தம் விபுவாம்
இதனினும் சுத்தம் விரிவு இவைகள் தம்மாலும்மட்
டிடவொணாதே விரிந்த
எழின் மாயை உறு ஈசர் அவராலும் மட்டிடவும்
இயலாது அனந்த விரிவாய்
இதமதுறும் அத்தி பாதிப் பிரியமாம் நமிலும்

எய்து மற்றொன்று பெரிதாய்
எம்மை மட்டுக் கட்டவொன்று இல்லாததால்
என்றும் நாம் விபுவதாமே.

79

மகத்து

அவதாவரத்தின் அறிவான் மகத்து ஆனமிரு
காதி அதின் நீசசாதி
அவர்களினும் நான்கு வன்னத்தர் அவரிற் கன்மி
அவரினில் தீக்ஷிதர்களாம்
அவரினில் உபாசகர்கள் இவரில் ரிஷி அவரில் பிதிர்
அவர் தமிழும் உலக பாலர்
அவரினில் பூதபதி அவரின் வைசுவானரன்
ஆதி அவரில் புருஷராம்
அவரினிற் குமரர் அவரியாவரினு மேமகத்து
ஆகும் நற்றேவி தேவன்
அவர்கள் இருவர்க்கும் பிராண பூதமாகி
அவர்களால் பத்தி பண்ண
அவமறு மகத்துவம் அதுறும் எமக்கு அதிக சமன்
ஆம் வஸ்து இலாமல் நாமே
அமர்கின்ற யாவையினும் அதிசயதித்தவன் ஆத
லான் மகத்து ஆகும் நாமே.

80

நிரஞ்சனன்

பகர்புனலின் முழுகினவன் உடலில் அந்நீர்
பற்றல் எனப் பற்றியிடக் காணாமல் தான்
சகலசகத்து உட்புறம்பும் நிறைந்து நின்ற
தம்மிடத்திலே அழுந்தி இருக்கா நின்ற
புகல் அவத்தை மூன்றினுமே காணல் உற்ற
பொருவிக் சுத்த பரியந்த சகத்தினோடே
இகலுறுபற்று உற்றுவெளி போல் தொடக்கற்று
இருக்கும் நாம் நிரஞ்சனன் என்று எண்ணுவாயே.

81

காரணன்

அவிரும் மூவகை உடலினுக்கும் மூலங் கன்மம்
ஐம்பூதம் அவை கண் மூலம்
அமர் சூக்க பூதபௌதிகம் அவை கண் மூலம்
அது அவித்தை உறு சீவனோடு
நவமாயை உறு ஈசன் அவர்களுக்கு அதிகமாய்
நவையில் சைதன்யம் நாமே
நண்ணு காரணம் ஆனதாலும் நற்சச்சிதா
னந்தமாம் நம்மை விட்டுப்
பவமான காரியம் தாம் உலகினுக்கு அயல்
படிவம் இல்லாமை யானும்
பகரு காரண உருவமாகின்ற நம்முடைய
படிவமே பல் வகையதாம்
நவையான காரிய சகத்தினுக்கு உருவமாய்
நண்ணுற்றதாலும் மிகவும்
நாடுற்ற சகலத்தினுக்கும் அனுதினமும் தாம்
நவிலு காரணம் ஆகுமே.

82

அகாரணன்

இப்படிச் சகலத்தினுக்கும் இலங்கு காரணமாய் உறும்
தப்பில் எற்கு ஒரு காரணம் இலதாலும் மெய்யுணர்வு இன்பமாய்
ஒப்பில் நாம் சகலத்தின் மூல உருவம் ஆயின தாலுமே
எய்ப்பிலா அகமே அகாரணன் என்ன வேந்தம் எண்ணுவாய்.

83

சாட்சி

அகில சககிரியை ஆதித்த சனி தானம்
ஆனதே மூலமாக
அமர்தல் போல் சர்வ இந்திய சகத் தொழில்களும்
அசைவில்லை தன்னியத்தின்
விகலம் இல்லாததோர் சன்னிதானங் கொண்டு
விதம் விதமதாக மிகவும்
விரிவாய் நடக்கினும் இலகு கரியாகவே
வேவும் நாம் நாம் ஆகவும்
திகழு பிரவிர்த்தியும் நிவிர்த்தியுஞ் செய்யாது

சேர்கின்ற ஒன்றினாலும்
செய்வித்தல் இல்லாது மத்யஸ்தன் ஆகவே
தினம் இவையை நாடி நின்று
துகள் இலாக் கனலி போல் சகலவித தொழிலையும்
தோற்றுவிக்கின்ற அதுவே
சொருபமாம் நாம் சர்வ சாட்சி என்று அனுதினம்
தூய்மனதின் எண்ணு வாயே.

84

ஸ்தாணு

அலையினும் மனது பொறி அலையாத தூல உடல்
அவை கோடி அலையினும் தான்
அலைவில் பூதங்கள் அவை அசையினும் அசையாமல்
அமரினும் அசைதல் போல
அலை தூரியாதி மண்டலம் இதனில் அலைவைசு
வானரன் ஆதி இவிதம்
அலை சுத்தவரை உலகு ஓர் தனுவாக நாம் என்ன
அபிமானம் உற்று அறிவினில்
அலைதல் உறும் ஈசன் அவரினும் வேறதாகவே
அறிவதனின் மறு சிருஷ்டி
ஆக்கி அலை குமரர் ஆதியர் இத்தனைக்குமே
அமருதானாக இலகி
அலகில் இத்தனை சலனம் அதனோடு கூடியும்
அசையாமல் இந்த யாவின்
அலைவினுக்குங் கரியதாக நிறை சைதன்யம்
ஆனதாம் தாணு வாமே.

85

பரிபூரணம்

அப்பினால் கடம் அதை பூரித்தல் போலவே
அனமயம் பிராணன் அதனால்
அது மனோ கோசத்தினால் அது விஞானமயம்
ஆம் கோசமதனால் அதும்
செப்பும் ஆனந்தமயம் அதனினால் பூரித்தல்
சேர்ந்து நல் சீவன் அதனால்
சேர் பூரிதம் பஞ்சகோசங்கள் அவையினால்
திகழ் பஞ்சபூதம் நிறைவாம்
தப்பல்இல் அவையினால் பூரித்தல் உறுசகம்

சகம் அதினும் எங்கும் நிறைவாய்ச்
சார்கின்ற மாயாவி சிட்டரும் நமால் மிகத்
தாழ்வில் பூரித்தல் உற்றுத்
துப்புடைய நம்மினும் வேறு பரி பூரணம்
தோன்றுதல் இலாத அதனால்
சொல்லு பரிபூரணம் நாம் என்ன வேந்தம்
சுகமுடன் அறிந்து கொள்ளே.

86

அனந்தன்

உடல் பொறிகள் தமின் மிகவும் விரிவதான
உட்கரண ஆதிகட்கும் அந்தமே உடைத்தாய்
அடரும் அந்தக்கரண ஆதியாலும் எட்டி
அறிய வொணா விரிபஞ்ச பூதங்கட்கும்
திடமாயா விசிட்டருக்கும் கால பேதம்
தேச பேதங்களினால் அந்தம் தன்னை
இடமாகக் காண்கினுமே அந்த மின்றி
இயல் சாட்சி ஆனநாம் அனந்த னாமே.

87

சர்வசமன்

அகில உன்னத சுத்தம் அதின் ஒன்றினுக்கு ஒன்று
அதாம்பத்தில் ஒன்று குறைவாய்
அல்கியே சத்தியும் பினமாம் மகத்து முதல்
ஆக்கிடினை அந்தம் உலகோடு
இகல் தேவ பாகமும் மனுடபாகமும் என்ன
எய்து பூதங்கள் உடனே
இழி அதன் மமத்தி உத்தமமான பிரமன் முதல்
எய்து தம்பாந்த உடல்கள்
சுகஞானி யோகியொடு உபாசகன் கன்மியாய்த்
தோற்றல் உறு சீவர் ஆதி
சொல் ஈசன் ஈறதாய் தாரதன் மியமொடு
துலங்கு வத்தியாவினும் தான்
இகலில் சத்து ஆகாரமாய்த் தாரதன்மியம் அது
எய்தாமல் எப்பொ முதுமே
இருக்கின்ற சைதன்யம் ஆனநாமே என்றும்
இயல் சர்வசமன் ஆகுமே.

88

சர்வ அதிட்டானன்

அதிட்டானம் சூக்க உடல் விசிட்டனுக்கும்
அமர் தூல தனுக்கள் அவைக்கும் பூதங்கள்
அதிட்டானம் அவைக்கும் அதிட்டானம் மாயை
அமர் ஈசனும் கிளிஞ்சில் வெள்ளி போல
உதித்தல் உறுவாக்கு மாத்திரம் அல்லாமல்
உள அதிட்டானம் தவிர ஒன்றி இல்லென்றே
மதித்திட நிர்ணயம் பிறந்த அதனால் சித்தாய்
வயங்கிடு நாம் சர்வ அதிட்டானம் ஆமே.

89

அகண்டன்

நவை காலம் ஆதியால் கண்டிதம் உறாத அறி
வாக நாமே அகண்டன்
நவிலு மற்றொரு யுத்தி உலகர் நிர்ணயம் அருகர்
நனுபுத்தர் ஆக மத்தும்
அவை தேவர் ஆகமத்து அவை பிரமன் அரி ஈசர்
ஆகமத்து அவை புராணத்து
அவை பாரதத்து அவையும் நீதி சாரத்து அவையும்
அறைகின்ற கன்ம காண்டத்து
அவை உபாசன காண்டம் அவையாவும் உபநிடதம்
அவைகளாக் கண்டித்தலாம்
அவை நிர்ணயம் செய் அறி எமை ஒன்று கண்டிக்க
ஆகாத தாலும் ஆக
எவமில் உபநிடதத்தில் அதித பிரமாணம் வேறு
இல்லாத படியினாலும்
இயாவு பிரமாணத்தினுக்கும் அவை முடியாத
லாலும் யாமே அகண்டன்.

90

அபரிச்சின்னன்

ஒருவருக்கு ஒருவர்கள் பரிசின்னமாய்ப் பிரிவொடு
ஒளிர் சீவர் ஒன்றினுக்கு ஒன்று
உறுபரிச் சின்னமாய் நால் ஐந்து தத்துவத்து
உடன்மிகத் தோற்று சூக்க
சரீரங்களாம் இவைகளைக் குறித்து அபரிச்

இலட்சணா விருத்தி

சின்னமாய்த் தனக்குள் ஆறு
தத்வம் ஆகப் பரிச் சின்னமாம் தூலத்
தனுக்கள் இவையைக் குறித்துப்
பரிச்சின்னம் இன்றி ஒளிர் பூதங்கள் இவைகளைப்
பற்றி அபரிச் சின்னமாய்ப்
பனுமாயை உறு வீசனும் சாட்சி ஆகவே
பகரு நம்மைக் குறித்துப்
பரிச்சின்னம் ஆன அதனாலுமே நம்மில்லும்
பரிச்சின்னம் அற்றது ஒன்று
பன்ன இலதாலும் அபரிச்சின்னன் நாம் எனப்
பரிவினொடும் அறிகு வாயே.

91

அநாவிருதன்

தாபம் உறும் விசிட்டனை ஆபரித்தல் சூக்க
சரீரம் இதை ஆபரித்தல் தூல தேகம்
சோபம் உறும் தூலதனுக்களையும் மற்றும்
சொல் பூதம் அவைகளையும் ஒன்றை ஒன்று
ஆபரித்த விராட்டு ஆதிப் பிரபஞ்சங்கள்
அவைகளையும் ஆபரித்த ஈசனாலும்
ஆபரிக்காது அவரையுமே ஆபரித்த
அறிவாம் நாம் அநாவிருதன் ஆகுந்தானே.

92

சர்வகாரணன்

சாட்சியாய் அவத்தை மூன்றில்
கண்டிடும் சகங்கள் இயாவும்
சாட்சியின் இடத்து உதித்துச்
சாட்சியின் இடத்து இருந்து
சாட்சி மாத்திரம் அதாகத்
தான் அழிகின்ற தாலே
சாட்சியா கின்ற நாமே
சர்வ காரணன் என்று ஓர்வாய்.

93

பிரமம்

காலம் முன்றினுமே எங்கும்
ககனம் போல் ஒருபடித்தாய்க்
கோலமாய் நிறைந்த நாமே
கூறும் நித்திய சுத்த ஆதி
சீலமாம் இலட்ச ணத்தைச்
சேந்து உறைகின்ற தாலே
சால நாம் பிரமம் என்றே
சந்ததம் சிந்தை செய்வாய்.

94

ஒருவனே உள்ள பொருள்

பனுகனவினில் கண்ட சீவன் ஈசுவர சகம்
பணு நன்மை தீமை கேள்விப்
படும் வேத ஆகம புராண சாஸ்திரம் ஆதி
பல் விகற்பங்களும் தாம்
மன கனவதைக் காணும் அறிவை விட இன்மையின்
அவத்தை முன்று அதனினுங் காண்
அகில சகமும் அறியும் அறிவை விட இல்லாது
அவத்தை ஒன்று ஒன்றில் இலகும்
இன சகம் அந்தந்த அவத்தையைக் கண்டகரி
ஆகவே இற்ற படியால்
எண்ணவே வேறொன்றும் முன்று காலத்தினும்
எய்த வந்ததுவும் இல்லை
உனமிகப் போனதும் இல் எனும் அனுபவத்தினால்
ஒன்று மற்றில்லை உறுநாம்
ஒருவனே உள்ள பொருள் என்னவே அனுதினமும்
உளம் அதனில் எண்ணு வாயே.

95

சர்வாத்மா

வயல் குளம் தேசம் ஊர் ஆதிவஸ்து அவைகட்கும்
மண்ணதே உருவமாம் போல்
மரு உலகினுக்கும் உருவம் நம் சச்சிதானந்தம்
ஆய் இலகலாலும் இன்ப
மயநம்மை விட உலகம் அற்பம் இலதால் சர்வம்

ஆம் உலகமாக உறுநாம்
மாசர்வ ஆன்மா பின்னொரு யுத்தி நான் என்ன
மரு உரைக்கு ஊன்று கோலாய்
அயல் இல்கரி உருவே நமக்கு உற்றல் போல் பறவை
அறை மிருகம் நரர்கள் முனிகள்
அமரர் உலக திபர்பூத அதிபதி வைசுவா
னரன் ஆதி சீவ ருக்கும்
நய ஈசருக்கும் நான் எனும் உரைக்கு ஊன்று கோல்
ஆக்கரிய தான நாமே
நண்ணியிடும் அங்கங்கு சித்திக் கையால் மிகவும்
நவிலு சர்வாத்ம நாமே.

96

சர்வாகாரன்

கனவுதனில் காணல் றும் சகங்கள் இயாவும்
கண்ட தனது ஆகாரமானதே போல்
உனும் அவத்தாத் திரயசகம் இயாவினுக்கும்
உறுகின்ற நமது சத்து ஆகரமே தான்
வினவியிடும் ஆகாரம் ஆனதாலும்
விளங்கு சத்து ஆகாரம் அதை விட்டு நாடில்
சனனம் உறு சகம் அதுவே இல்லாதாலும்
சாரும் நாமே சர்வாகாரனாமே.

97

அனேகரூபன்

பயில் சர்ப்பம் என்னவே தோற்றின் அது தானும் அம்
பமுதை தனை அன்றி இலதின்
பகர்வன்ன ஆச்சிரம மொடு சொர்க்க நரகாதி
பல்தேசம் ஊர்கள் காலம்
இயல் சாஸ்திரம் சீவன் ஈசுவர பேதங்கள்
என்னும் ஐயேழு அதாக
எணு தத்துவங்களும் சச்சிதானந்தமாய்
இலகு நம் வடிவதாலும்
அயல் ஒன்றினுடைய உருவு அலதாலும் ஒரு கூத்தன்
அளவில் வேஷங்கள் தம்மை
அமர்தல் போலும் பூமி ஒன்றுமே பல்விகற்
பங்களாய் ஆதல் போலும்
சுயசத்ததாய் இருக்கின்ற தான் ஒருவனே

சுழலு சிவிஅ ஈச சகமாத்
தோற்று பேதங்களாய் உறுதலால் நாம் மிகச்
சொல்லிடும் அனேக ரூபன்.

98

ஏக ரூபன்

பல சட்டி நீரின் மதி பலவிதம் தோற்றினும்
பயிலுமதி ஒன்று அலாது
பகர் இரண்டு அல்லாது போலவும் அவன் அவன்
பார்வையில் தோற்று கனலி
பலவன்றி ஒன்று ஆதல் போலும் படிமண்ட
பத்தம்பம் இலகு ஞானி
பலவன்றி ஒன்று ஆதல் போலவும் கனவினில்
பலவிதம் சகம் இலகினும்
பலவன்றி ஒருவனே ஆதல் போலும் சீவ
பரசகத்து என்று மிகவும்
பலவிதம் அதாய் இலகினும் சச்சிதானந்த
பகர் இலட்சணம் அதாயே
பலவான சகலத்தையும் கண்ட படியினால்
பனு சகத்து ஆகாரமே
பலரூபமாய் இலகினும் சற்சித்து இன்பமாய்ப்
பகரும் நாம் ஏக ரூபம்.

99

பரமார்த்தன்

கனவு அபரமார்த்தமாம் நனவு பரமார்த்தமாம்
காண் நனவில் அபர மார்த்தம்
கார் மின்னல் மற்று அவைகள் நிலை இவையின் நாள் அடிமை
காயமனை மதலை வீடு
தனமுதல் இவ்வுலக வஸ்து அபரமார்த் தம்சுரர்கள்
சார் உலகம் ஆதி நிலையாய்த்
தங்கும் இதில் அயன் உலகம் நிலை என்ன இவ்விதம்
தாரதன் மியங்கள் ஆகப்
பனு ஈச சீவசகம் முழுதும் நன்கு உணரின்
பரமார்த்தம் அல்ல தாலும்
பகர் இவைக்குச் சர்ப்பம் ஆதிக்கு ரச்வாதி
பரமார்த்த உருவாதல் போல்
அனக நாம் பரமார்த்த உருவதாலும் எமக்கு

அழிவு வந்து ஒரு வஸ்துவும்
ஆகு பரமார்த்தமாய் உற்றிடாதாலும் நாம்
அழிவில் பரமார்த்தன் ஆமே.

100

வஸ்து

புரி வஸ்து என்னல் பொருள் மற்று அதன் எனில் உலகம்
இயாதெனில் பிரியின் அரவம்
போல் உலகு பொய்யதாற் பொருளல்ல எனுல் அரவு
போல் உறும் புரியின் அரவப்
பிரமை வரலாம் உலகு போல் இரா நிரவயவ
பிரமத்தில் உலகு தானும்
பிரமை என்பது தகாது என்றிடில் தான் சிவப்
பிறகு உவமையற்றபடி கத்து
உரை இரத்தப்படிகம் என் பிரமை போல் கசப்
புக்கு உவமையில் குளத்தை
உறு குளம் கைக்குது என்றிடு பிரமை போலவும்
உலகமே போல் இராத
பிரமத்தில் உலகம் ஆரோபமாம் இவ்விதம்
பிரமையாய் உலகி னுக்குப்
பிறங்கு அதிட்டான பொருள் தனையன்றி இலையதால்
பேசல் உறும் வஸ்து நாமே.

101

நிட்பிரபஞ்சன்

பிரபஞ்சம் இன்மை நித்பிரபஞ்சம் வாதிகள்
போதமாம் சங்கை உலகைப்
பெயர்த்து அறிவை உறுவெனச் சுருதி சொல்லால் உலகு
பேர்த்துவிட வேண்டும் என்னில்
திரமில் சகம் உளதாயின் ஒருவர் எத்தனம் அதால்
தீராது சங்கை சுகர் நல்
தெட்சணாமூர்த்தி முதல் முத்தரா லேசகம்
தீர்ந்த அவ்விதமும் உமக்குத்
தருசகமில் ஞானம் இலை யெனில் அவர்களால் இறந்து
அற்றதேல் உலகு தானும்
தயங்கலுடன் இப்போது உறக்கணக்கிலை இலாச்
சகம் அதனை இல்லை என்றே
சுருதியும் அழித்திடச் சொன்னதால் சொப்பனத்

துகள் உலகின் உலகு இலென்றே
துணிவுடன் அழித்தல் உலகில் ஞானம் ஆதலால்
துகளில் நாம் நித்பிரபஞ்சன்.

102

நானாரூபன்

இயலும் நானாரூபம் வெகு ரூபமாம் சங்கை
இவை எலாம் பிரமம் அல்ல
எனும் வாக்கியத்தினால் உலகைத் துடைத்து மிக
ஏக சித்து உருவ தாக
இயல் சுருதி பிரமத்தை நிலை நிறுத்தப் பிரமம்
எண்ணும் வெகு ரூபம் என்பது
எவிதம் எனில் வெகு விதம் பிரிவு பெறும் நீரினால்
இனன் ஒருவனே அனேக
அயல் உருவமே என்ன இலகல் போல் வெகு ரூபி
யாய் உறும் அவித்தையாலே
அலகில் ஒரு பிரமமும் வெகு ரூபமே போல
அமரவே இலகல் கொண்டு
சுயமாக வெகுரூபன் என்பது உபசாரமாகச்
சொல்லல் உறும் ஆகை யாலே
தோற்றிடும் அவித்தை தன்னைக் குறித்து என்றும் நாம்
துகளில் நானா ரூபினே.

103

அபேதன்

தேசம் அதன் பேதங்கள் பூத பேதம்
தேகம் அதன் பேதமோடு இந்திரிய பேதம்
ஈசர்களின் பேதங்கள் சீவ பேதம்
எனத் தோற்றம் மாயா காரியத்தினுக்கும்
மாகறு மாயைக்கும் அதிட்டான சித்தாய்
மருவு சச்சிதானந்த நம்மை விட்டுப்
பேசறும் ஓர் பேத உரு இலதால் நாமே
பிரிவிலா அபேதன் எனப் பேணு வாயே.

104

நிருவிசேஷன்

நிருவிசேஷன் உயர்வு தாழ்வாம் விசேஷம் அவை
நீங்கின் அவன் நின்றல் ஓடல்
நேர் கோணல் அதியா இலகலுறு மனுடரொடு
நிகழ்தருப் பட்சி முதலாம்
சருவம் என் விசேஷங்கள் உடன் உற்று அவ்வடிவையும்
சார் அதன் தொழிலும் உறல் போல்
தயங்குகினும் வெயில் ஏக ரூபமாய் விபுவதாய்த்
தனி நிருவிசேஷமா போல்
பொரு விபுப் பிரமம் முன் சொல் விசேஷத்தொடு
பொருந்தி அத் தொழில்கள் தம்மைப்
பொருந்தல் போல் உறினும் தொடக்கில் அது அசங்கமாய்ப்
புகலும் நிர்விசேஷ மாயே
இரிவிலாது உறும் என்று உரைத்தபடியே அறிஞர்
இயல் விசேஷங்கள் இயாவும்
எமதிடத்து இலகல் என்று எணி அணுபவித்தலால்
இயாம் நிருவிசேஷ னாமே.

105

அத்வைதன்

துவிதம் என்பது இரண்டு இரண்டது
அற்றது அத்து விதமாம்
துவித சகம் இலகலின் அத்
துவிதம் என்பது எவிதம்
புவியில் மரம் செடிகள் முதல்
ஆனது எலாம் உதித்துப்
பூமியிலே இருந்து புவி
ஆக அழிந்திடல் போல்
அவிர் அவத்தைகளில் தோன்றும்
சகம் அறியும் சாட்சி
ஆன நமில் உதித்து இருந்தே
அழிந்து விடலாலே
தவறில் அறிவாம் தனைப் போல்
பின்னை ஒரு வஸ்துத்
தான் இலதாதலின் நாமே
அத்தொய்தன் ஆகும்.

106

சர்வாபாவன்

உண்மை அறிவு ஆனந்தம் நமையன்றி மற்ற
உறும் ஐந்தேழ் தத்துவமாம் உலகு நினைவு அதனில்
உண்மை எனத் தோற்றின் அதன் நினைவு பொய் ஆனதனால்
உள்ளின் மெய் போல் இலகு உலகும் பொய்யானதாலும்
தண்மை உலகு அது நான்கு அபாவம் உறலாலும்
சசாதி முதல் திரிபேதம் தனக்கு இலதினாலும்
உண்மை சுகச் சிற்பிரமம் அன்றி முப்பத்தைந்தும்
ஒருகாலும் இலதால் சர்வாபாவன் நாமே.

107

சர்வதோமுகன்

காலமொடு தேச வஸ்து திக்கு வன்னம்
கருதுகின்ற ஆச்சிரமம் இவைகள் தம்மில்
ஏல்வொன்றில் உள்ளது மற்றொன்றில் இல்லை
என்னும் இவையே முதலா இயம்பா நின்ற
சீலமில் அப்பரிச்சேத மற்றே பத்துத்
திக்கினும் மற்று எங்கும் அடி முடியும் அற்றுச்
சாலவுமே சர்வ பரி புரணமாகத்
தங்கலில் நாம் சர்வதோமுகன் என்று ஓர்வாய்.

108

வேண்டுகோள்

சுயம் பிரகாச இன்பத்
தோன்றலே துரிய வாழ்வே
வயம் பெறு நினது நாம
வளத்தினை மிகத் தொடுத்துத்
தயங்கும் இம்மாலை தன்னைத்
தமியனேன் பிழைத்தற்கே நின்
புயந்தனில் அணிந்து எநாளும்
புலையனேன் தனையும் காவாய்.

109

இலட்சணா விருத்தி முற்றுப் பெற்றது.